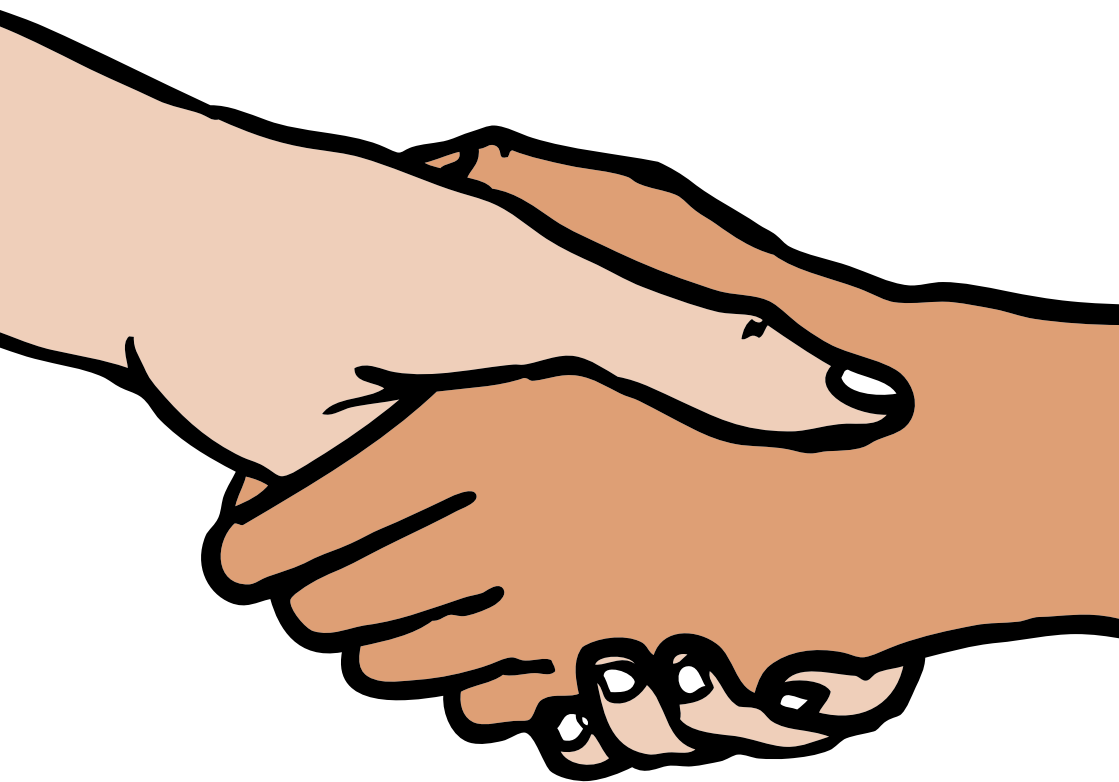

bratrstvo

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ roč. 49/2008

6

Smlouva

Islám a násilí dnes | Jana Vébrová | Proč BIO? | Žoržína

Po boku Rút — Hebrejská Rút	Jaroslav F. Pechar	4
Smlouva —		
• Smlouva	Pavel Jun	5
• Smlouva, nebo vztahy?	M. Jeřábek, M. Junová	6
• Budu loupežníkem	Karel Čapek	9
Náboženství a násilí — Islám a násilí dnes	Pavel Hošek	10
Šachový kůň radí — Prázdniny	Miki Zařechtal	11
Cože, Bože? — Byl vzkříšen	Aleš Mostecký	11
Uchu pro potěchu — Jana Věbrová	Benjamín Skála	12
Ekooko — Proč BIO?	Magdalena Férová	17
Právníká KPZ — Svatba v kostele	Marie Medková	19
Vysokoškolská mládež v Brně — rozhovor	Jan Hrudka	20
Hynku! Viléme! Jarmilo! — cestopis	František Zbořil	22
Líbivé pokání — recenze	Olcha Richterová	24
Žoržína — recenze	Marie Medková	24
Modest Mouse — recenze	Pavel Martinů	25
Střípky z kultury	Klára Schneiderová	25
Všimli jsme si	Richterová, Čížková	26
Příloha — Instantní programy		
Autor obálky Štěpán Bartošek		

DESATERO BY MOHLO NAHRADIT RADAR

L Kratochvíl

úvodník

Poslední týdny jako by nepřály smlouvám. Irové odmítli tu se jménem Lisabonská, která měla reformovat značně zkosnatělé fungování stále bobtnající Evropské unie. Nijak nadějně vyhlídky nemá v rozhádaném a patově složeném českém parlamentu ani smlouva s Američany o stavbě jejich - údajně zcela mírumilovného - obranného radaru v Brdech. Zatímco levice radar odmítá, neboť podle ní naopak rozjede závody ve zbrojení mezi Západem a Východem, spíše pravicová vláda by ho ráda už viděla stát. Smlouvu o Unii naopak hlavně silná vládní ODS irským odmítnutím považuje za vyříze-

nou, ve všech významech, které za tím slovem vidíte. Prostě k. o.

K čemu vlastně obě smlouvy, pro běžného smrtníka v podstatě nepochopitelné, jsou? To se nedá vysvětlit ani v celém čísle Bratrstva, které by navíc bylo pořádně nudné. Nebojte se, ani toto číslo o nich nebude. Ke zmíněným aktualitám připojím jen povzdech: škoda, že se nekřesťanské Česko a smlouvami sjednocená Evropa neobejde s desaterem. Místo samotné potřeby radaru by stačilo všeobecně dodržovat Nezabíješ! A místo „Lisabonky“ třeba Nepožádáš manželku bližního svého atd... ■

Většina lidí potřebuje víc lásky, než si zaslouží.

Marie von Ebner-Eschenbach

Čtení: Rt 3,1-12

Tak ještě jednou ta podivnost. Rút vlezla Bóazovi do postele. A na nás je pochopit dvě věci. Na jedné straně nouzi Rút a na straně druhé meze, které nepřekročí. A odtud pak najít vlastní hranice pro to, kdy je možno použít nějaké takové „prapodivné“ řešení a co už opravdu ne.

Noemi a Rút čeká dříve nebo později smrt hladem. Co mohla Rút dělat? Obilí je uloženo do stodol. Začínají dožínky a nevážané veselí. To zná Rút ze svého rodného Moábu. Pokud by se připojila k nějaké partě, určitě by zapadla. Třeba by tam i našla nějakou partii, mládence přiměřeného svému věku a postavení. Vdala by se a zbavila by se tak Noemi. A nebo spíš ne, ale alespoň by se poveselila, než nastane přežívání na hranici mezi životem a smrtí.

Bóaz neslaví, odchází spát na humna, hlídat obilí. Je majitel, je odpovědný za to, že rodina nebude mít hlad. Spí a netuší, že pod spodní část jeho deky uléhá Rút. Ale pak se Bóaz probouzí a zděšeně kouká, kdo to leží vedle něj. Nepoznává ji, je tma. A Rút se představí a pokračuje.

Jak bude příběh pokračovat? Tady je situace, která mohla Rút svést! Je to stále ještě moábská Rút. U ní doma provázely dožínky bouřlivé oslavy. Jak bude jednat v zemi

a lidu Hospodinově?! Rút zase jednou stojí na hranici zaslíbené země, tentokrát duchovně. A vedle ní je Bóaz.

Doposud jednal podle Mojžíšova zákona. Rút by pro něj mohla být pokušením ke zpronevěře. Rút se mu líbí – mohl by ji svádět. A až se mu znelíbí, tak by ji mohl jako pohanku zase zapudit. Bóaz zvolil nečekanou cestu – odměňuje Rút za to, jak se zachovala ke své tchýni. Ale sňatek? Jako „zastánce“, tedy blízký příbuzný, by vyzenil i Noemi a komplikace sňatku s vdovou, což v Izraeli nebylo jen tak.

Co z toho pro Rút vyplývá – Bóaz je zbožný člověk, který plní své povinnosti, kvůli Rút jde dokonce nad rámec svých povinností, ale to je tak vše. Logická úvaha tedy je, že pokud se chce Rút vdát, musí hledat někoho jiného.

Rút měla na vybranou - vsadit na veselící se mladíky, kteří nad obilným kvasem oslavují dožínky, a nebo to zkusit u Bóaze. Noemi radí zkusit tu druhou možnost a naučí Rút základy židovského svatebního rituálu. To je to skrývání se pod plášť muže, protože tím, že přes ženu přehodí svůj plášť, tak tím veřejně ukáže, že se chce stát jejím mužem.

Rút se pak dovolává toho, co na Bóazovi poznala – že plní Boží přikázání. Z Rút moábské se stává Rút hebrejská. Nesází na alkohol či krásu těla a vonné masti, ale na jedinou kartu – na řády, které platí v zemi a její lid, o kterých řekla, že to bude její země a její lid. V tomto okamžiku jako by se Rút vzdávala svého pohanství a přijímala řady Božího lidu, se vším, co to pro ni znamená. A Bóaz tento její krok přijímá.

Rút se potřebuje vdát. Nevolí nejsnazší řešení (návrat domů či přioпилí mladíci), ale ve svých rozhodováních stále bere zřetel na tchýni. Snad tedy to, že člověk nemyslí jen na sebe, ale i na druhé, je oním základním znakem, který rozhoduje mezi tím, jestli to které řešení ještě únosné je a které není. ■

SMLOUVA

Pavel Jun

Syndrom potopy (a proč ten pláč?)

V noci se někdy probouzím, jsem zpocený a třesu se hrůzou. A musím se bránit pláči. Teolog ve mně mi říká: „*syndrom potopy*“. Proč ta hrůza?

Tomu je snadné rozumět. Když i ta moje postel je jako malá loď na vlnách. Lodička se tak snadno převrhne, nebo může tak dlouho pršet, že se všechno ztratí ve vodách... Bytí je tak křehké, stačí tak málo... Proto ta hrůza.

Ale proč ten pláč?

Mám strach, že se mi ztratíš Ty... Budu o tobě vědět, budu vědět, že jsi. Ale nebudu vědět kde, jak jsi daleko, jestli nemíříš pryč ode mě, nebudu vědět, co myslíš a žiješ a chceš. Jestli tě vody (nebo srdce) neunáší jiným směrem, pryč ode mě. Jestli tě nestaví do boje proti mně. Jestli o mně ještě vůbec víš. Jestli já jsem se neztratil Tobě!

Vody mi pronikly k duši, chaos se dostal do nás a mezi nás.

Kdybych tak věděl, že na mě nezapomeneš. Že se nepostavíš proti mně.

Pokouším se v té tmě a samotě s Tebou mluvit. Ano! Myslím Tebe! Ty, Bože, i ty, má ženo, i ty, moje dítě, i ty můj příteli, i ty, s kterým

pracuji, i ty, koho denně potkávám, i ty... Ale je tma a ticho a nejistota je hrozná.

To je syndrom potopy, takhle je život „po potopě“.

Je ve znamení hrůzy. Bytí je křehké...

A ve znamení smutku. Samoty a nejistoty, co Ty...

Nový příběh - smlouva (duha na obloze)**Gen 9, 8-17**

Ale život „po potopě“ je také ve znamení „smlouvy“! *Příběh o potopě končí totiž uzavřením smlouvy mezi Bohem a Noem, a tím začíná nový příběh.*

Jestli se divíte, že se dá žít i v té popotopní hrůze a smutku, tak – to má jen tenhle důvod: je tu tato *možnost, je slib, smlouva.*

Zavázal ses mi. Neztratíš mě nikdy docela ze zřetele a já nemám ztratit Tebe.

Vídám duhu na obloze!

Mám prsten. Ty ho máš taky.

Byl jsem pokřtěn... A další a další a další.

Jsou úmluvy, které nás váží a které trvají.

Mám podepsanou listinu ve svém stole. Ty ji máš taky.

Nemohu všechno, co mě napadne, a ty taky ne. Chaos se mezi nás nedostane už nikdy tak naprosto.

Nová smlouva (kalich)

To jen v noci a ve špatném snu se mi to zdá...

Tak nahmatám prsten...

Nebo si můžu číst bibli. Starou a raději Novou smlouvu. A těším se na neděli. Až zase budu moci v zastoupení Ježíše – totiž Boha, říci „*Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví; to číňte, kdykoli budete pít, na mou památku.*“ ■

I přel se sociolog s právníkem: co bylo prvotní - společenské vztahy nebo smlouva? Je společenský vztah smlouvou regulován nebo i utvářen? Chvíli se zuřivě přeli a nenacházeli společnou řeč. Nakonec došli k závěru, že se na začátku nepochopili. Pokud i vy jste se dostali do podobné situace, pak vězte, že náš rébus má dobrý konec. Prvotní jsou společenské vztahy! Smlouva vyjadřuje primárně společenský vztah, kterému je právem dána forma, závaznost a vynutitelnost – a tak vznikne vztah právní.

Pohledte na následující řádky – jsou stručnou rekapitulací naší debaty a nakonec i tím, na čem se shodl právník a sociolog.

„Tak si piš!“ řekl právník sociologovi.

Smlouva je ... (pohled právní)

V právu soukromém narazíme na smlouvu nejčastěji. Smlouva je zde považována za nejfrekventovanější právní úkon v obchodě, uzavíráme kupní smlouvu!). Teorie práva smlouvu chápe jako dvoustranný právní úkon složený ze dvou vzájemných a obsahově shodných projevů vůle dvou stran. Tyto právní úkony jsou vzájemně adresované. První z nich se nazývá návrh (oferta) a druhý přijetí návrhu (akceptace). Aby smlouva vznikla, je mezi jejími stranami nutné dosažení konsensu (=objektivně seznatelná společná vůle stran zaměřená na uzavření smlouvy a dohodě o obsahu smlouvy). Tak je také

stanovena závaznost smlouvy již od dob římského práva, jenž tuto skutečnost vyjadřovalo úslovím „pacta sunt servanda“ – smlouvy se mají plnit.

V současnosti náš právní řád rozeznává dva druhy smluv – smlouvy nominální a inominální. První z nich jsou občanským zákoníkem výslovně upraveny (nalezli bychom mezi nimi například smlouvu kupní, nájemní, darovací, o dílo nebo o úschově či o převadě osob), takže stanoví jejich podstatné náležitosti a druhé nikoliv.

Sociolog se už delší dobu ošíval, pak namítl: „A to je všechno?! A kde je v tom všem člověk?!“ „Ještě jsem neskončil. Teď to hlavní!“ pohotově odsekl právník.

Svoboda jako základ smlouvy

Autonomie vůle stran, která je základním principem smlouvy, je typická pro celé právo soukromé. V právu závazkovém se projevuje jako smluvní svoboda, vycházející také z rovnosti subjektů.

Smluvní svoboda má tedy v právu výsadní postavení. Ale o jakou svobodu se jedná? Jde o soubor více svobod:

- svobodu uzavřít nebo neuzavřít smlouvu
 - svobodu volby toho, s kým smlouvu uzavírám
 - svobodu volby obsahu
 - svobodu volby formy (ústní nebo písemná)
- Uvedené svobody realizujeme svým rozhodnutím projevem navenek. My sami se rozhodneme, zda jednat či nejednat. „Oferta“ je naší hrozenou rukavicí, nezáleží však na nás, zda bude zvednuta. Zde se spojují naše práva s právy ostatních. Druhý s námi musí také chtít jednat. Přihlásit se k nám!

Také svoboda volby adresáta je důležitá. Představte si, že můžete učinit či neučinit právní úkon, ale vždy tomu tak bude s panem Vomáčkou! Byla by nám taková svoboda k něčemu?

Volba obsahu je stanovením vzájemných práv a povinností. Ty jsou našimi mantinely při naplňování smlouvy.

Ne všechny smlouvy vyžadují písemnou formu. Není-li však smlouva písemná, je to, na čem jsme se dohodli, v případě sporu zapotřebí dokázat. Především svědecky. Svěd(t)ci to však neměli vždy lehké! Pokud by třeba vaši známí v 17. století kupovali pole, postavení svědka bych vám nedoporučoval. Svědky tehdy bývali malí chlapci, kterým byly hranice pole ukázány, následně byli zbiti a poté obdarováni.

„Jauvajs! A to je jako zmlátili?“ podívil se sociolog.

„No, v podstatě ano, ale účelem takového jednání bylo zajistit důkazní situaci v případě budoucího sporu. Pravda - trochu kruté. Na začátku bylo trauma. Jeho smyslem bylo, aby si chlapci dokonale zapamatovali hranice pozemku a v případě sporu to správně odsvědčili. A smysl obdarování byl právě v odměnění jejich možného budoucího svědectví.“ odpovéděl právník.

„Víš, co? Já to teď zkusím říct po svém.“ řekl sociolog.

K čemu nám je smlouva?

Smlouva vytváří nebo potvrzuje vztah mezi aktéry. Smlouva určuje (koriguje) jejich vzájemnou činnost, ke které se dobrovolně zavázali (potom bychom mohli za smluvní vztah považovat i to, že desetkrát ročně uklízíme společné chodby v paneláku – avšak pouze pokud jsme to jako povinnost přijali!). Smlouva určuje **podobu** takového vztahu. Jejím nejvýznamnějším aspektem je **vymezení hranic** našeho vztahu s jinými lidmi, kteří jsou aktéry smlouvy. Takovéto hranice nás nejenom omezují, ale v jejich rámci vzniká prostor k jednání.

A proto je dobré uzavírat smlouvy – dávají jasné obrysy a hranice. Navíc, pokud jsou v písemné podobě, můžeme je dobře uchovat.

I ve smlouvách se realizuje naše svoboda.

„A pak že nemám pravdu!“ zakončil právník.

JAKOU VÁHU MÁ PRO VÁS ÚSTNÍ SMLOUVA?

**Víťa Marčík, herec,
komediant**

Nemám rád písemné smlouvy. Ústní smlouva z očí do očí je daleko lepší. Písemná je důležitá jen proto, abychom si zapamatovali, na čem jsme se vlastně dohodli. Má zkušenost je taková, že když mě někdo chce okrást, tak mě celkem lehce okrade i s písemnou smlouvou, neboť nejsem právník a když začnu číst smlouvu, zatmí se mi před očima a proberu se, až když ji podepíšu. A tak se snažím vyhábat písemným smlouvám a když už musí být, tak jen s někým, komu věřím.

**Martin Bursík, ministr
životního prostředí**

Ústní smlouva má morálně naprosto stejnou váhu jako písemná. Člověk nezpochybňuje své dané slovo a totéž očekává z druhé strany. Problém je, že v praxi se to dost často děje. Ne že by se zpochybňovala celá smlouva, ale začne se zpochybňováním jednotlivých detailů. To se ovšem velmi často děje i s písemnými smlouvami – vymýšlejí se drobné procedurální klíčky, které mají vést ke zpochybnění celku. Někteří lidé – obzvláště právníci - jsou v tom mistři. Mám tu zkušenost, že největšími puristy v sestavování pravidel pro úřední texty jsou právě ti, kteří jejich složitosti využívají k vyklíčkování.

**Jaro Křivohlavý,
psycholog**

Slib je mladším bratrem smlouvy. A přece se na něm brousí charakter člověka - stejně jako na smlouvě. První otázkou zde je moudrost při slibování či uzavírání smlouvy. Staré „dvakrát měř, jednou řež“ zde platí, jinak si odneseme nálepku „slibotechna“ a to neznělo, ani nezní hezky.

**Milena Černá,
ředitelka Výboru dobré
vůle – Nadace Olgy
Havlové**

Ústní smlouva je pro mne osobně možná závaznější než smlouva psaná. Papír snese všechno. Bývá snaha popsat všemožné překážky a nástrahy a předem je eliminovat. Nehodí-li se ve smluvním vztahu pokračovat, smlouvu lze vypovědět. Co slíbím, nosím stále v sobě. Slib je součástí mé osobnosti, dokud jej nesplním..

**Íjáček,
kamarád
medvídká Pů**

„Slovo dělá muže!“
To zní dobře. Znamená to, že dodržet slovo dělá z osla muže? Nebo z muže osla?
Nevím.
Prostě zůstanu takový, jaký jsem.
To je pro mě důležité.

Poličský seniorát

Jan	Absolutní. Gentlemani uzavírají smlouvu rukou dáním.
Zdenka	Pro mne je jedinou odlišností od smlouvy psané nutnost počítat s tím, že obě stany mohou na domluvenou věc či její detail zapomenout. Jinak pokud smlouvě nemůžu dostát, tak se snažím dohodnout jiné řešení.
Přemysl	Asi bych se hodně bránil smluvit se na něčem důležitém ústně s někým, koho moc dobře neznám, byť by působil sebedůvěrněji. Přece jen já osobně dávám přednost jednoduché smlouvě na papíře, než dlouhé složitě ústní smlouvě, i když potřebné jsou určitě obě.
Zuzka	Snažím se ji vždy a všude dodržet, pokládám ji za hodně důležitou. V jejím porušení vidím stejný problém jako v porušení jakéhokoli jiného druhu smlouvy.
Lenka	Někdy mám takovou tendenci u některých lidí přičítat vzájemně uzavřené ústní smlouvě takovou důležitost, jakou předpokládám, že naší smlouvě přikládá ta druhá osoba. Pak může vzniknout problém, protože nikoho nechci zároveň soudit předem.

Otázka příště: „Co byste (si) nedokázali odpustit?“

Odpovědi na adresu: bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 15. 8. 2008

BUDU LOUPEŽNÍKEM...

Starý Lotrando ležel ve velikánské jeskyni na balíku nevydělaných hovězin a přikryt byl koňskou dekou.

„No tak, Vincku, ty loudale,“ ozval se těžce. „Vedeš už mého kluka?“

„Drahý otče,“ zvolal mladý Lotrando klekaje, „kež vás Bůh dlouhá léta zachovati ráčí k radosti bližních a nevyšlovné pýše vašeho potomstva.“

„Pomalu, hochu,“ řekl starý raubíř. „Dnes pojedu do pekla a nemám mnoho času na tvé cukrování. Myslel jsem si, že ti nechám dost velké jmění, abys byl z toho živ bez práce. Ale hrom aby, kluku, jaká teď byla pro naše řemeslo mizerná léta.“

„Ach otče,“ vzdychl mladý Lotrando, „neměl jsem tušení, že strádáte.“

„No jo,“ bručel starý. „Víš, mám pakostnici a už jsem se nemoh' pouštět daleko odtud. A nejbližším silnicím se kupci, filutové, nějak vyhýbali. Nejvyšší čas, aby

mou práci převzal někdo mladší.“

„Drahý otče,“ řekl mladý pán horlivě, „přísahám vám při všem na světě, že převzmu vaši práci a budu ji plnit čestně, ochotně a ke všem co nejlívlněji.“

„Já nevím, jak pochodíš s vlídností,“ zavrčel starý. „Já jsem to dělal tak, že jsem zapíchl jen ty, co se chtěli bránit. Ale poklony, synáčku, jsem nedělal nikomu, víš, jaksi se to při mě živnosti nehodí.“

„A jaká je, drahý otče, vaše živnost?“ „Loupežnictví,“ řekl starý Lotrando, a skonal.

Tak zůstal mladý Lotrando sám na světě, zdrcen do té duše jednak smrtí pantátovou, jednak přísahou, kterou se mu zavázal, že bude po něm loupežníkem.

Čapek Karel. *Devatero pohádek*. Praha : Albatros, 1972. 260 s. ISBN 13-707-72.

V posledních desetiletích jsou násilné projevy ve jménu islámu stále častější. Mnozí se ptají, čím to je: ukazuje islám konečně svoji pravou tvář, nebo se s jeho vyznavači děje něco neblahého? Vždyť například sebevražedný atentát je z hlediska tradičních islámských autorit přísně zakázán. K sebevražedným atentátům typu „kamikadze“ v dějinách islámu nikdy dříve nedocházelo. Dnes ale palestinský Hamás nebo mezinárodní síť Al Kaida tyto akce okázale podporují. Co se tedy děje?

Svět islámu prochází velmi bolestným procesem: stále se vzpamatovává z hospodářského rozvratu a kulturního otřesu, které přinesla koloniální nadvláda evropských mocností. Západní země využily své politické, vojenské a ekonomické převahy a tradiční země islámu si více méně rozebraly. V průběhu 20. století se postupně muslimové vymanili zpod koloniální nadvlády, a často museli svobodu těžce vybojovat, evropským „ochráncům“ se domů moc nechtělo.

Od té doby se svět islámu potýká s kulturní a hospodářskou spouští, která po západních kolonizátorech zbyla. Mnoho muslimů zápasí s pocity křivdy a poraněné důstojnosti. Radikální islamisté spojují vojensko-ekonomickou převahu Západu s úpadkem náboženské horlivosti muslimů. Koloniální pokoření a chudoba vykládají jako Boží trest za odpadlictví. Volají po návratu k radikálnímu islámu a k džihádu proti odpadlíkům ve vlastních řadách, proti Židům, USA, proti „západnímu moru“. Protizápadní štváči a fanatici mají rádi okázalá gesta, jakým bylo Chomejního vyhlášení rozsudku smrti pro S. Rushdieho za jeho „rouhavý“ román v roce 1989 nebo plán „vymazání Izraele z mapy“, který vyhlásuje iránský prezident Ahmadínežád, či podomácku vyrobené rakety šíitského Hizballáhu, dopadající na izraelské civilisty.

Podobné skandální činy se pro mnoho frustrovaných muslimů stávají symboly kulturně náboženského sebepotvrzení. Z teroristů se v jejich fantazii stávají partyzáni, z fanatických násilníků bojovníci za svobodu, z bin Ládina se stává Robin Hood. Islamisté také okázale pohrdají islámskými duchovními, jsou to pro ně slaboši a zbabělci. Sami se rekrutují hlavně z řad technické inteligence, jsou to „vousatí inženýři“ se sklonem k technickým řešením náboženských otázek, často s minimální znalostí Koránu a islámské tradice, podle tradičních duchovních jsou to „puberťáci myšlení“. Ovšem jejich militantní řeči nacházejí vděčné posluchače, zejména mezi „uraženými a poníženými“, kteří stejně nemají co ztratit. Odhodlání k teroristickému činu pak může být zoufalým „vzepětím ke smyslu navzdory beznaději“. Na některých místech takto dochází k plíživé radikalizaci islámu, zejména tam, kde bezvýchodnost životní situace vyvolává poptávku po ideologickém opiu. Také západní nevráživost vůči muslimům, černobílost a záliba v extrému, typická pro většinu západních médií, a samozřejmě euro-americká vojenská dobrodružství vhánějí umírněné muslimy do náruče fanaticů.

Zřejmě není divu, že mnozí umírnění muslimové nemohou morálně přitakat Západu v jeho přístupu ke světu islámu. Zároveň je zřejmé, že boj proti terorismu nelze vyhrát, pokud pro něj nebudou získáni umírnění muslimové. Islamistická agrese může být poražena jen ve jménu správného islámu. Pokud Západ připustí svůj díl odpovědnosti za současnou radikalizaci islamistů, snad bude možné spojit síly s umírněnými muslimy, označit terorismus za „patologický nádor bující z postkoloniální beznaděje“ a společně pracovat na prevenci vzniku teroristického zkratu v srdcích a myslích těch muslimů, kteří z nevědomosti propadají zoufalství. ■

A je tu léto. Čas prázdnin, čas setkávání nových lidí, čas spoře oděných postav, čas zvýšeného zájmu o druhé pohlaví. A tedy čas letních lásek, vzplanutí srdcí, mnohdy jejich rychle zchlazení, navazování vztahů, a mnoho rozesmátých, ale i uplakaných tváří. Vy, kteří jste právě svoji lásku ztratili, nebo ji dlouho hledáte, nezoufejte a vyražte na tábory, kurzy, vody, k babičce nebo jinam ven, neboť statisticky je čas letních prázdnin nejlepší k nalezení toho druhého, a vy kteří, toho pravého již máte, užijte společných prázdninových chvil jen a jen spolu.

A měl bych pro Vás jednu takovou letní soutěž. Jistě během léta zažijete mnoho zajímavých partnerských situací, které

by se do poradny šachového koně hodily. Nebo třeba se Vám podaří aplikovat některou z mých rad. Napište mi o ní na adresu redakce pod heslem „Šachový kůň“ do 5.9.2008. Všechny příhody a poučení si přečtu a tu nejlepší nejen otiskneme, ale i její autor vyhraje návštěvu zákulisí redakce Bratrstva a možná ještě něco. Přeji Vám veselé léto plné vztahů a nezapomínejte na odpovědné chování... ■

Cože,
Bože!

BYL VZKŘÍŠEN

Aleš Mostecký

Třetího dne po pohřbu Ježíše z Nazareta se vrátily od jeho hrobu ženy, které hrobku našly prázdnou. Ženy samy tvrdily, že jim bylo řečeno: „Byl vzkříšen.“ Tuto poměrně bláznivou výpověď jsem se pokusil vysvětlit několika jinými rozumnými možnostmi: a) Ženy se spletly a dorazily k jinému hrobu. Tomu oponoval jistý Marek tím, že dotyčné byly svědkyněmi Ježíšovy popravy i jeho uložení do hrobu v pátek večer. Znalý tedy přesně ono místo, ke kterému se nedělního rána vrátily.

b) Ježíšovi učedníci tělo z hrobu odnesli a pohřbili je někde jinde. Na to se ozval Matouš, že to by jim nedovolili římsí vojáci. Ti byli na žádost velekněží k hrobu postaveni jako stráž, aby k něčemu podobnému dojít nemohlo. To, že strážci později sami rozhlašovali, že bylo tělo ukradeno, způsobil tučný úplatek od velekněží ve snaze ututlat skutečné události toho rána.

c) Jde o zbožné přání učedníků, kteří si ho sami vsugerovali. Proti této naší ver-

zi vystoupil Jan s připomínkou strachu a nevěry učedníků samotných. Ani oni nebyli ochotni zprávám o Ježíšově vzkříšení věřit až do chvíle, než se s živým Ježíšem sami setkali. Vzhledem k tomu, že jej znali několik let, během kterých byli skoro neustále s ním, nepochybují prý ani v nejmenším o totožnosti toho živého s ukřižovaným. Prý se někteří mohli i dotknout jeho ran na rukou a v boku.

d) Vzkříšení si vymyslela církev, aby měla co nabídnout jako „opiát“ zuboženým masám. Námítku však vyslovil Lukáš, že o církvi před vzkříšením nelze mluvit, objevuje se teprve s jistým časovým odstupem po Velikonocích. Vznik a aktivita církve je pak natolik výrazným zvratem, že mu musel předcházet nějaký silný impuls zvnějšku. Tímto impulsem byla právě mnohá setkání se vzkříšeným.

Tak já už opravdu nevím. Že by opravdu byl vzkříšen?! ■

Jana Věbrová se narodila v roce 1985. Jako svůj doprovodný nástroj používá akordeon, což při zběžném pohledu může připomínat Radůzu, Sylvii Krobovou či jazzovou a world-music písničkářku Vesnu Vaško-Cáceres. Hudba Jany Věbrové je ale dosti odlišná (Radůzu připomíná snad jen písničkou Čertíci), spíše bych ji mohl přirovnat k Dagmar Andrtové-Voňkové, jejíž dílo je přiznanou inspirací, či k Sestrám Steinovým. Jasně rozpoznatelným a snad i nejvýraznějším vlivem je prostředí, kde se Jana Věbrová narodila a kde žije, což by mohlo upomínat k Sudětě Petra Linharta, o kterém jsem tu psal v únoru. Jana Věbrová je totiž z drsného pohraničního kraje, z Varnsdorfu. Její heslo „písničkářka z větrného mlýna“ snad přímo ukazuje k nedalekému bývalému větrnému mlýnu Světlík z roku 1843, který stojí na samotě na místě zaniklé osady v Lužických horách. Ten je vyobrazen i na výborně graficky zpracovaném (jak je u Indies Scope Records zvykem) obalu prvního alba *Kykyrý*, které vyšlo v loňském roce, necelý měsíc po „home music“ albu *Trabandu*, se kterým pak Jana Věbrová absolvovala dva koncerty. Spolu s Linhartovou Sudětou tato tři alba tvoří nepřehlédnutelný a velmi zajímavý písničkářský trend zaujetí domovem a domácí krajinou. Ač se album obecně považuje za debutové, existuje také starší osmipísničková deska *Live Brno, Skleněná louka* z roku 2006, která je však dnes již nesehnatelná, všechny písničky na ní uveřejněné jsou ale i na studiovém cédéčku. Při jeho nahrávání Jana Věbrová spojila síly s Ivanem Acherem, zajímavým alternativním umělcem, a velmi vhodně se

doplňují. Ivan Acher je totiž autorem šesti z čtrnácti písní alba (a jeden jeho text Věbrová zhudebnila), ale při poslechu není onen rozdíl v autorství v podstatě patrný. Snad jen, že Acherovy písně jsou většinou oproti expresivní Věbrové klidnější a některé z nich skládá po vzoru lidových balad avšak s promyšleným pomrkáváním k současné hudbě (zvláště na desce oddělené, ale vnitřně propojené Holúbek a Maryčka Lagrónova původně složené pro divadelní představení). S nimi zdárně koresponduje Janou Věbrovou zhudebněný text třeboňského básníka Miroslava Huleho *Husy (vysoko nad námi / v tichu bílé mlhy / kejhají divoké husy)*. Ivan Acher není pod albem podepsán pouze jako spoluautor repertoáru a autor bookletu, na zajímavém zvuku nahrávky se podílel i různými samplý a několika nástroji (heligonka, „starý křídlo“, cirkulárka). Jediným hostem byl Miloš Dvořáček, který nahrál do tří písniček bicí a perkuse. Texty písniček obsahují často různé obtížně vyložitelné obrazy a představy, pozorný a opakovaný poslech se ale vyplácí (v této souvislosti mě napadá porovnání s výbornou brněnskou kapelou *Květy*, se kterou Jana Věbrová ráda vystupuje). Navíc jsou plné různých zajímavých slovních obrátů (*Louda: z hroznu zrnko – vítr hltá / neplač trnko – větrem zpítá / škrtni sirkou – s vichrem slítá / až světlo skvírkou – dívej lítá; Až mě vraní mrtvice: brzy dopadne pár těžkých vran / po stěně plátěné sklouzne tam / kde tává popadaný sních; Toste-se spletla: nůžkami stříhám kůži pryč z těla ven ... bez těla je člověk jinačí*).

Jana Věbrová zpívá s výrazným emocionálním zabarvením, jednou drsně (*Tažné ptačice: takhle už mi nechod domů celej od krve šmejde*), hned poté něžně (např. *erotická miniatúrka Neucukni*), jak písnička zrovna potřebuje. Do jejího zvláštního světa stojí za to se vydat.

Příště Jana Šteflíčková

INSTANTNÍ PROGRAMY

DOBŘE ŠAFAŘENÍ SCHOPNOSTMI, JMĚNÍM, SLUŽBOU

Bratrstvo, 1924, upravil J. D.

Mat. 25, 14-30; I. Petr. 4, 10.

Úvod pro vůdce: Každého dne takřka setkáváme se nebo čteme v novinách o případech nepoctivosti, kde někdo, požívající plné důvěry mnoha lidí této zneužil ku prospěchářství vlastnímu.

Přemýšlejíce o tom, vidíme, že i my jsme ověřeni držitelé správy mnoha věcí. Nebývají to vždy jen peníze, ale daleko cennější statky nad jmění spravovati musíme: Jsou to naše vztahy k příbuzným, přátelům, druhům, učitelům, zaměstnavatelům, národu i vlasti. Pán nás učí rozeznávat cenu pokladů těchto nám svěřených, a dává nám chápat, že ač mnozí jich nevidí, my jich nesmíme pomíjet v nepovšimnutí!

Proč by kdo z nás chtěl okrádati svého Boha? Vždyť jsme Mu všichni tolik dlužní a nikdy nebudeme mocí plně zaplatiti; ale alespoň se snažme nedělati svůj dluh větším, naopak spíše při každé příležitosti usilujme od oddělení dluhu, splácejíce věrně každou částkou svého života.

Pokyny pro proslovy členů:

1. Má-li šafář dělníky ve své správě, musí se též umět postarat nejen o jejich práci, ale i jejich prostředky k živobytí. Musí jim opatřit vše, jak dalece mu to svěřeno bylo. Pán Ježíš podal chleby a rybičky svým učedníkům, ne aby se sami najedli, ale aby podávali druhým, až by nasyceno bylo 5.000 přítomných. Na učednících záleželo vyplnění Ježíšova přání v zázračném nasycení zástupu. Také sv. Pavel věděl, že je zásoben pravdou, která stačí uspokojiti vyhladovělý

lid, toužící po pravdě. Buďme tedy správci jako tito, kteří nemohli jinak, než rozdělit s druhými vše, co sami měli.

2. Máme přikázáno milovati druhé a lásku nejlépe vyjadřujeme ochotným dáváním. Bůh sám dokázal nám Svou velkou lásku, že nám dal Syna svého. Jak by nám bylo dnes bez tohoto velikého daru Božího? A v neskonale Boží moudrosti a milosti je nám všem i těm nejchudším dána možnost sdílet se aspoň něčím s druhými, a tak i v tom přiblížovati se Bohu.

3. Když byl Pán Ježíš tázán: „Sluší-li daň dávatí císaři?“ odpověděljim: „Dejtež (odevzdejte) tedy co je císařovo císaři.“ Kde je nárok na splacení požadavku, tam se podivně vyjímá mluvení o dávání. Platiti dluh je něco jiného než dávat dar.

4. Jistě je správné vyložení slůvka hřivny (peněz) i ve smyslu vyšším — co duševní schopnosti, ale to neznamená, že by byl ten neb onen význam důležitějším druhého. Obě jest nám svěřeno ku správě — ne k dosažení cílů našich jenom, ale ku sdílení s druhými.

5. Když přemýšlíme, co je snazším dáti dříve — své vlastnictví či sama **sebe**, vzpomeňme a povzbuďme se od Macedonských, kteří nejprve odevzdali sami sebe Pánu. Kdo se cele odevzdá Pánu, má jistě pochopení pro pravé, upřímné sdílení, dávání a dovede svobodně užítí všeho Bohem mu svěřeného nejen ku prospěchu svému, ale i druhých kolem a k slávě.

6. Málokdo by dovedl určití cenu lidského zraku nebo některého údu. A přece, když

se odhaduje odškodné pro některou společnost, vystaví se cena. Těžko by se dala odhadnouti rodičům cena dítěte nebo národu cena dobrého občana, ale lidé se o to pokouší, usilující zvědět cenu života v podnicích. My jsme členové božího podniku a jaký je odhad na nás, když uvážíme tu nesmírnou cenu, kterou položil Bůh sám za nás? Zda-li i my můžeme něco poskytnouti svému Pánu v odvetu za Jeho lásku?

7. Služebník s jednou hřivnou si asi zakládal na své poctivosti. On ve hřivně viděl vlastnictví svého pána, neukradl ji, a ještě schoval tak dobře, aby ji ani jiný ukrásti nemohl. Ale zatím právem vyžadoval pán více, — poctivým přičiněním mohl služebník její cenu zvýšiti. Že nevzrostla, mluvila sama o odsouzení toho, komu svěřena byla. A totéž pravidlo se týká všech Božích darů vůbec. On mínil, aby v nás vzrůstaly. Jen tak bývá oslaven Bůh u nás, čím více Jeho dary i schopnosti v nás zušlechťujeme a rozmnožujeme.

Otázky k zodpovědění z Bible.

1. Jak mohu odevzdati sám sebe Pánu: Řím. 12, 1-2.
2. Jak se mohu cele posvětit: Filip. 3, 7—11.
3. Jak věřící dovedli vzdáli se všeho pro Ježíše: Sk. 4, 37—37.
4. Jak vznešený příklad štědrosti dali Macedonští: II Kor. 8, 1—9.
5. Jaké pravidlo služby dal Pán Ježíš: Mk. 10, 42—45.
6. Jak veliký rozsah služby: Sk. 20, 18-24.

Otázky k rozhovoru.

1. Kterých tělesných schopností jsme pouhými šafáři a komu jsme za ně odpovědni?
2. Kterých duševních darů jsme šafáři a komu odpovědni?
3. Jmenujte některé dary společenské a jak jimi těžiti může a má mladý člověk ve prospěch Božího království?
4. Jmenujte některé významné vlastnosti dobrého šafáře nebo správce.
5. Jak má mladý křesťan šafařit se svým zdravím — proč?
6. Které vážné pohnutky a ohledy mají rozhodovat u mladého křesťana při volbě povolání?
7. Jsme skutečnými majiteli — či pouze šafáři peněz, které jsme zdědili nebo vydělali? Jsme jimi někomu povinni — či můžeme jich bezohledně užívat jen k svému požitku?
8. Židé odváděli desátky ze svého majetku a svých příjmů na věci svého náboženství. Máme tutéž povinnost my co křesťané — či spíše větší — Proč?
9. Jaká jest odměna dobrého šafaření s poklady, které nám Bohem svěřeny byly?
10. Jak by jinak vypadal život kolem nás, kdyby se každý snažil býti dobrým šafářem darů a pokladů jemu svěřených? Jak by to vypadalo v církvi? V rodině? V obci? Ve státě? A ve světě?

ŠTÍT VÍRY

Téma

Co znamená být křesťanem

Biblický text

Efezským 6,10-17; 1. Timoteovi 6,12

Popis

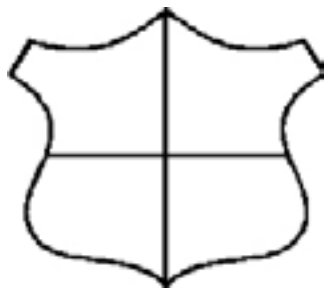
Rozdějte všem papír s obrázkem štítu (nebo lidi požádejte, aby si nějaký nakreslili). Vysvětlete, že štít nebyl jen ozdoba nebo součást zbroje, ale také důležitý komunikační prostředek. Říkal něco o svém majiteli. Dejte účastníkům 5-10 minut, aby do každého ze čtyř polí nakreslili jednu věc, která symbolicky vyjádří, co pro ně znamená víra. Pak je požádejte, aby štítý pověsili na zeď. Následuje chvilka prohlížení, potom každý vysvětlí, co a proč namaloval. Obrázky můžete na zdi nechat celý den.

Variace

Stejnou metodu můžete použít k přemýšlení o mnoha věcech: modlitba, pokoj, Ježíš, sbor, atd.

Pomůcky

Papír (A4) se štítem a tužka (fixy jsou lépe vidět) pro každého, lepící páska nebo špendlíky k připevnění obrázků na zeď.

STŮJTE PEVNĚ

Téma

Víra, být pevný ve víře

Biblický text

1. Korintským 16,13

Popis

Rozdělte účastníky do trojic. Dva krajní stojí proti sobě, cca 120 cm od sebe, třetí stojí uprostřed, rovně jako sloup, ruce zkřížené na hrudi, nohy u sebe, na místě. Oba krajní také stojí s nohama u sebe (důležité je, aby v této pozici začali), prostředním pohnou z jedné strany na druhou (jemně!). Pak postupně trochu zvětšují rozestup. Po chvíli se vystřídají, aby si každý vyzkoušel, jaké je to být ve středu. Buďte opatrní, prostřední se musí cítit příjemně a bezpečně. Požádejte o zpětnou vazbu: Co bylo důležité pro člověka uprostřed?

Co bylo důležité pro lidi na krajích?

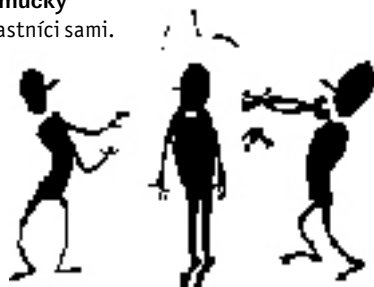
Zvěst

Člověk uprostřed se cítí bezpečně, pokud má důvěru, že nepadne, že ti na kraji budou dost silní a stabilní, aby ho udrželi. Když se vzdálenost zvětšila, lidé na kraji se rozkročili – aby byli stabilnější.

Abychom mohli pomáhat lidem kolem sebe, musíme být sami silní a stabilní ve své víře. Jen tak jsme schopni to dělat, aniž ohrožujeme druhé i sama sebe. – Můžeme pokračovat diskusí o tom, jak posílit svoji víru.

Pomůcky

Účastníci sami.

BŮH JE JAKO ...

Téma

Jak vidím Boha

Popis

Požádejte účastníky, aby našli (vevnitř v místnosti nebo venku) a přinesli něco, co je pro ně obrazem/symbolem toho, kdo je Bůh. Dejte jim 5-10 minut. Motivujte je, aby byli co nejoriginálnější a nejkreativnější. Až je svoláte, požádejte je, aby ukázali své věci a vysvětlili, proč si je vybrali. Položte věci na stůl a nechte je na něm celý den, aby vám připomínaly, kdo pro vás Bůh je a co pro vás znamená.

Pomůcky

Cokoli, co lidé najdou.

Příklady

Míč: Bůh je pro mne jako míč. Pořád pokračuje.

Vzduch: Přinesl jsem trochu vzduchu. Není vidět, ale je tu a potřebujeme ho k životu. Kdyby tu nebyl, zemřeme.

Toaletní papír: Pro mne je Bůh jako toaletní papír, který nikdy nedojde. Je ho dost na očištění všech mých vin.

Bible v cizí řeči: Je to něco, o čem vím, že je to krásné a důležité pro můj život. Jenom se potřebuji naučit tomu rozumět.

NAPIŠ TO

Téma

Láska a nenávisť

Biblický text

1. Janova 4,7-21

Popis

Přípravte dlouhý papír (přibližně 1 x 3 m). Uprostřed levé poloviny je napsáno slovo „nenávisť“, uprostřed pravé poloviny slovo „láska“. Kolem papíru položte dostatek fixů. Požádejte účastníky, aby napsali jakýkoli komentář nebo poznámku k oběma slovům. Mohou komentovat slova sama nebo poznámky druhých. Dejte jim 10-15 minut, ale pokračujte déle, pokud má psaní stále svou dynamiku. Pak psaní přerušte a požádejte lidi, aby celý papír obešli a přečetli si všechny komentáře a poznámky. Pak je usadte a přečtete biblický text, event. řekněte několik dalších slov.

čtete déle, pokud má psaní stále svou dynamiku. Pak psaní přerušte a požádejte lidi, aby celý papír obešli a přečetli si všechny komentáře a poznámky. Pak je usadte a přečtete biblický text, event. řekněte několik dalších slov.

Variace

Můžete použít jiné téma a vybrat si jiná slova. Lepší je použít dvě protikladná slova, ale je také možné použít jenom jedno slovo.

Pomůcky

Dlouhý papír, dostatek fixů.

V minulém čísle jsem psala o ekologickém zemědělství (EZ). Produkty ekologického zemědělství označujeme jako BIO-výrobky. Přízvisko BIO nebo EKO si nesmí dát ke svému výrobku jen tak někdo – pouze ten, komu byl propůjčen certifikát jednou ze společností pověřených Ministerstvem zemědělství. Tyto organizace kontrolují plnění norem pro ekologické zemědělství a udělují právo používat „zelenou zebrou“, což je symbol označující produkty EZ.

Proč kupovat bio? Z minulého článku vyplývá důvod nejzásadnější: podpora zemědělství, které se chová šetrně k životnímu prostředí a eticky zachází se zvířaty. Mnohé biopotraviny znamenají součást zdravého životního stylu – neobsahují zbytky pesticidů v rostlin ani růstových stimulantů a léčiv u živočišných výrobků, jsou zpracovány bez přídavků umělých ochucovadel, barviv atd. Výrobek označený jako BIO má být 100 % ze surovin v BIO kvalitě. Pokud některá surovina v BIO kvalitě na trhu není (např. koření), je povoleno 5 % obsahu v konvenční kvalitě. Povoleno je používání pouze 36 nezemědělských přídatných látek, a ty se smějí používat pouze tehdy, pokud jsou nezbytné, např. pro trvanlivost výrobku. Lepší obsah živin průzkumy nepotvrzují zcela jednoznačně, ale šetrnější výroba zaručuje lepší kvalitu a chuť. Co výzkumy potvrdily, je pozitivní vliv na plodnost u zvířat krmených biokrmivem. Že by konvenční potraviny měly vliv to, že se plodnost lidí stále snižuje?

Kde kupovat bio? U výrobce, ve specializovaných obchodech se zdravou výživou, již ve většině supermarketů nebo v internetovém obchůdku. Konkrétní místa můžete najít na letáku „Kam pro BIO“, který bývá ve specializovaných prodejnách nebo ho lze stáhnout ze stránek www.mze.cz – záložka Zemědělská výroba – Ekologické zemědělství – „Seznam prodejních míst biopotrav-

in“ nebo na stránkách www.biospotrebitel.cz.

Co si vlastně můžu koupit? V kvalitě bio se dá již koupit téměř vše od čerstvé zeleniny, ovocných sirupů, marmelád, čajů, kávy a přesnídávek, přes pečivo, sušenky a různé druhy „zrni“ až po mléčné a masné výrobky. Kromě čerstvých a minimálně zpracovaných potravin, lze koupit i náročnější potravinářské výrobky jako jsou instantní polévky, pomazánky, sýry, šunku či biouherák. Není tedy pravda, že BIO je vegetariánská strava.

Jaké bio? V našich obchodech se vyskytují čím dál tím více biopotravin, bohužel pouze 40 % je z české produkce. Kávu ani pomeranče si v ČR nevypěstujeme, takže se rozhodujeme pouze zda koupit bio či ne-bio. Rozhodování už je těžší například u biohrachu z Číny – máme mít radost, že se i v Číně pěstuje „EKO“ nebo si zoufat nad strašlivou vzdáleností, kterou hrách cestou k nám urazil? Nemáme raději podporovat pěstování „nebio“ hrachu v Čechách, když luštěniny, které zlepšují kvalitu půdy z českých polí mizí závratnou rychlostí?

Naštěstí se vzmáhají i naši výrobci, a tak můžeme mít biotvaroh z Polabí, biomléko z Olomouce, maso a sýry z mnoha menších farem, dokonce i české biovíno atd.

Proč je BIO tak drahé? Biopotraviny jsou často výrazně dražší než konvenční potraviny, a to o pár korun například u jogurtů až po trojnásobné ceny u náročnějších potravin. Ekologické zemědělství má vyšší náklady kvůli náročnosti na pracovní síly, menší výnosnosti a malovýrobě. Platí se za kvalitu a její několikanásobnou kontrolu. V živočišné výrobě potřebuje výrazně více plochy pro volný pohyb zvířat. Na rozdíl od toho, v ceně konvenčních potravin nejsou započítány škody na životním prostředí, které způsobuje jejich výroba. Ceny biopotravin samozřejmě zvyšuje i stále zvyšující se poptávka. ■

Už jste slyšeli, že svatba v kostele je nanic, protože musíte mít ještě jednu na úřadě? Jestli ano, tak tomu nevěřte! Svatba na úřadě (civilní) i v kostele (církevní) mají před státem stejnou hodnotu. Dneska je to možné ve 21 církvích. Takže hurá za farářem...

Dokumenty - co všechno je potřeba?
V zásadě tři formuláře: **Žádost o vydání osvědčení, Protokol o uzavření manželství a Dotazník k uzavření manželství.**

Možná vám je dá farář, až přijдете na předsvatební přípravu, možná budete muset nejdřív na matriku. Té se určitě nevyhnete. Krom vyplněných formulářů si s sebou vezměte i oba občanské průkazy, rodné listy, popřípadě doklady o rozvodu apod. Na matrice vám vše potvrdí. A žádost o vydání osvědčení vymění za **dvě osvědčení.**

Pokud budete se svatbou otálet, dejte si pozor, aby nebylo starší 3 měsíců, pak by neplatilo. Osvědčení stačí přinést spolu s protokolem (a dotazníkem) a občanskými průkazy v den svatby.

Při svatebním obřadu slavnostně podepíšete protokol o uzavření manželství nebo méně slavnostně po skončení obřadu. Na dokumentu musí být i podpisy obou svědků. Farář vám vystaví doklad o změně občanského průkazu a vašim občankám ustříhne roh. Dokumenty týkající se sňatku by měl farář (nebo jiná osoba) do tří dnů donést na matriku. Pokud tak neučiní, svatba je neplatná!

No a na vás nezbude než nechat si vyměnit občanské průkazy (a žít šťastně až do smrti.)

Systré oko Jana Žižky

Akce pražského seniorátu
Najdi pět rozdílů. Vyřešení na zadní straně obálky.

Hlavním programem březnového setkání vysokoškolské mládeže v Brně byla přednáška bratra faráře Jiřího Grubera z I. brněnského sboru o sebelásce. Vykládal o zdravé i nezdravé, lásce každého z nás k sobě i ostatním, lásce Kristově, v církvi. Ve společných vztazích, v rodině, všude. Po jeho povídání jsme byli rozděleni do čtyř skupinek a hledali jsme řešení jím navržených konfliktních situací či společenských dilemat.

Zeptal jsem se iniciátora setkání vysokoškolské mládeže Štěpána Grolla:

Kdo tzv. vysokoškolskou mládež vede, organizuje, co bylo podnětem?

Na začátku tohoto školního roku (2007/2008) mě napadlo, proč by se v Brně nemohli scházet vysokoškoláci... Věděl jsem, že tu studuje hodně mládežníků, některé jsem i znal, a že je to dobrá příležitost, jak je vidět a navázat nové kontakty. Navrhl jsem to tedy naší moravsko-slezské seniorátní skupince, která se v Brně schází, a oni nic nenamítali a byli i ochotní do toho jít. Je to společné dílo, které se daří díky ochotě několika mladých lidí.

Každou mládež vede někdo jiný. Střídáme se tak, aby nikdo nebyl více či méně využíván a snažíme se žádat o pomoc i jiné mládežníky než jen z našeho seniorátu. I když musím přiznat, že je to opěrný bod, bez něhož by asi ani nebylo možné něco podobného dělat.

Dalším opěrným pilířem byla podpora, kterou jsme dostali nejen od místních sborů ale hlavně od Husovic, jež nám na první setkání poskytli prostor a kde si taky farář Štěpán Hájek vzal program. Pomohli nám i jednotlivci, kteří poté, co se jim do rukou dostala pozvánka na první setkání, vyjádřili podporu a zájem. Dorazili na naše první setkání a ozvali se na pozvánky prostřednictvím e-mailů. Potěšením a podporou byl

také zájem mimobrněnských mládežníků, kteří vítali tuto aktivitu, a to především předsedové SOMů a Filip Keller.

Jak dlouho, jak často, odkdy, dokdy a kde se scházíte?

Setkání máme vždy poslední středu v měsíci od 19 hodin a scházíme se v Blahoslavově domě (sbor Brno II na Lidické ulici č. 79). Trvají asi 3 hodinky.

Kolik se vás schází?

Většinou asi 25 až 30 lidí. Ale vím, že Brno má mnohem větší potenciál.

Jaký je program, podle čeho si vybíráte téma a koho si zve jako přednášející?

V minulém (zimním) semestru jsme měli jen dvě setkání, takže jsme nehledali nic, co by je spojovalo. Na první jsme chtěli něco, co by bylo na jednu stranu nenáročná a na druhou zase lákavá. A tak jsme se zamýšleli nad tématem: Křesťan ve světě. A v prosinci jsme zvolili „vánoční“ téma: Vánoce = pohanské svátky. Tento program, jelikož jsme jej připravovali narychlo, si připravil jeden z nás (já). Na jarní semestr jsme však už vymýšleli nějaký koncept. Sešli jsme se

a přemýšleli, co by lidi přilákalo a zajímalo. A co se týče řečníků, tak jsme se rozhodli oslovovat v prvním roce našeho působení místní faráře. Na další rok však plánujeme zvát i jiné hosty. V jarním semestru jsme se zabývali třemi podobami lásky. Prvním tématem byla Fyzická láska, kterou si pro nás připravil bratr farář Jiří Malý, dále následovala Sebeláska, o níž přednášel bratr farář Jiří Gruber. A naše poslední setkání se má věnovat tématu: Láska k bližním s hostem Romanou Špačkovou, která je seniorátní farářkou jihomoravském seniorátu.

Jak se daří rozdělovat pobožnosti a druhé programy?

Vždy se nám povede zajistit, aby každou část programu měl někdo na starosti. Je sice pravda, že se dost často opakují ti stejní, ale myslím si, že v tuto chvíli bych ani nemohl více chtít.

Neplánujete třeba nějaké „studentské“ (společné) bohoslužby?

Prozatím ne. Jednou za měsíc jsou v neděli večer bohoslužby v klubu Dezert, které vede Štěpán Hájek a taky každé pondělí večer jsou studentské mše, kam někteří mládežníci občas zavítají.

Jak a kde se lze o vašich aktivitách (vaší mládeži) více dozvědět?

Ze začátku jsme se rozhodli rozesílat pozvánky nejen na brněnské sbory, ale i na SOMy. Dnes však posíláme pozvánky jen na sbory a lidem, co máme v seznamu a které prosíme, aby je dali k dispozici i dále. Nevíme, kam se naše pozvánky dostanou a jak s ní lidé naloží, ale víme, že se o této činnosti ví. A jsme za to rádi.

Vysokoškolská mládež se dále schází:

V Praze

A to dvěma způsoby. Pravidelně se schází OSMák (Otevřená Studentská Mládež), nepravidelně VŠelická mládež. Obě

mládeže jsou určeny především mimo-pražským studentům. OSMák se snaží vytvářet otevřenou a zároveň kompaktní skupinu (nejen) věřících (nejen) studujících v Praze, kde by měli příležitost spolu být a diskutovat o aktuálních tématech. VŠelická mládež (také proto, že se neschází pravidelně) chce dát možnost nepravidelné účasti, přitom jejím hlavním jednotlivým rysem je téma, které je jednotné pro celý akademický rok a ve čtyřech setkáních jsou rozkrývány různé pohledy, přístupy.

OSMák se schází každý týden ve čtvrtek od 19.00 v levé věži Salvátorského evangelického kostela. O náplň se stará skupina volajících, kterým aktivně pomáhají faráři Mikuláš Vymětal (seniorátní farář pro mládež) a Ivo Mareš (farář ve Smíchově). Program OSMáka je takový, jaký si OSMáci sami připraví. Očekávat je možno mnohé: biblické úvahy, „přednášky“ (poutavé pro všechny) o církevních, společenskovedních, přírodovědných a třeba i technických tématech, čajování, večery při kvalitních filmech a mnohé další.

VŠelická mládež se schází čtyřikrát do roka. Tento rok bylo tématem „Cesta kolem světa“. Na setkáních se přibližoval život a víra na 4 kontinentech. Více na www.osm.evangnet.cz

Ve Zlíně

Studenti zlínské Univerzity Tomáše Bati, kteří poskytují alternativní program k akcím, které už na Univerzitě probíhají, vytvořili skrze Zlínskou Studnu prostor pro sdílení názorů, navazování známostí, sport i dozvídání se nových věcí. Jsou organizovaní pod YMCA (zlínská pobočka brněnské). Pořádají přednášky, diskusní večery a seniorátní farář pro mládež Jiří Klimeš je zodpovědný za biblickou práci pro studenty. Schází se jednou týdně. Interaktivní čtení bible je určené primárně pro „misijní tým“ a pro lidi na cestě k Bohu. Více na www.zlinskastudna.cz ■

Tak na tenhle výlet bude dobré si zvolit víkend teplý a slunečný. Tentokrát totiž míříme nejen do lesů, ale také k vodě a dokonce na písčité pláže. A kam to bude?

Do oblasti, kterou na počest básníka Karla Hynka Máchy místní nazývají od roku 1961 Máchův kraj. Do kraje mezi Bezdězem a Kokořínem se básník zamiloval, a tak sem zasadil děj svého nejznámějšího díla, romantické básně Máj.

Mezi nejznámější dominanty tohoto kraje patří hrad Bezděz a české moře s dnešním názvem Máchovo jezero. Původně se nazývalo Velký rybník a vybudoval ho český král Karel IV. v blízkosti městečka Doksy. Rozloha tohoto českého rybníka je 284 hektarů a z jeho hladiny vystupují dva ostrůvky - Myší a Kachní. Oba jsou ornitologickou rezervací a tudíž nepřístupné, ač tolik lákají k návštěvě.

Do kraje K.H.Máchy je možné se dostat jak vlakem tak i autobusem, buď do Starých Splavů nebo Doks. Obě obce leží na břehu

Máchova jezera vzdálené od sebe 4 kilometry. Najdete tu několik možností ubytování, pod stanem v kempu, pro ty rozmazlenější jsou připravené postele v penzionech.

Pokud bude přát počasí, je možné se koupat a užívat si atrakcí na obou hlavních plážích rybníka. Najdete tu oblíbené tobogány, na mnoha místech se půjčují lodičky, šlapadla, případně surfy a malé plachty. Od května do září brázdí hladinu jezera výletní parníky. Okružní jízda trvá 30 minut.

Zatáhne-li se obloha, můžete se vydat do Doks. Tam v centru nedaleko Máchova pomníku je možné navštívit muzeum K.H. Máchy. Nezapomeňte navštívit i místní sklárnu a využijte možnosti zakoupit si skleněné těžítka na památku.

Ti, co se raději toulají přírodou, mohou dát přednost procházce kolem celého jezera. Všechny cesty a stezky vedoucí mírně zvlněnou krajinou jsou pečlivě značeny, nechybí časté rozcestníky a informační

ukazatele. Ze Starých Splavů vede žlutá značka po břehu jezera, poté voničími borovými lesy plnými borůvek a borůvek k vyhlídkovému čedičovému vrchu Borný. Dále kolem vzácné přírodní rezervace Pecopala, rozprostírající se v úžině mezi břehy Máchova jezera a Břežňského rybníka až do Doks.

Asi by bylo fajn, pokud se pro tuhle víkendovku rozhodnete, nevynechat návštěvu královského hradu Bezdězu, který patří mezi naše nejkrásnější. Výrazná znelcová homole Velkého Bezdězu, vysoká 604 metrů, přitahovala lidskou pozornost už od pradávna. Samotná historie hradu začíná ve druhé polovině 13. století, v roce 1260 jej nechal vybudovat český král Přemysl Otakar II. Krátce po jeho smrti vstoupil hrad poprvé výrazně do českých dějin – na čerstvě dokončeném hradě byl vězněn jeho jediný syn a budoucí český král Václav II.

Start trasy bývá obvykle na Dokském náměstí u kostela. Odtud se vydáte po čer-

veně značené Máchově stezce, po sedmi kilometrech dojdete do obce Bezděz. Tam začíná již vlastní výstup k hradu po kamenné cestě lemované kapličkami křížové cesty. Projdete pod menší z hradních věží, takzvanou Čertovou, a to už budete u vstupu do hradu. Uvnitř na vás čeká jedna z našich nejkrásnějších gotických staveb – kaple P. Marie a po výstupu na zrekonstruovanou Velkou věž nádherný panoramatický výhled do kraje. Při dobré viditelnosti uvidíte Ještěd, Jizerky a Krkonoše.

Je jen na vás, zda si hrad prohlédnete sami, nebo zvolíte hodinovou prohlídku s průvodcem.

Zpáteční cestu na základnu můžete absolvovat po stejné, červeně značené stezce, nebo se vydat po modré k bezdězskému nádraží. Odtud pokračovat vlakem do Doks nebo do Splavů. Podle toho, kde budete tábořit.

V tomto kraji je spousta zajímavých a líbivých míst. Byla by škoda, nevyužít jeden z víkendů k jejich návštěvě. ■

LÍBIVÉ POKÁNÍ

Olcha Richterová

film

To máte tak. Některé filmy si vás získají hned, jiné až posléze. Cenami ověřené Pokání (Atonement) jsem ale musela zařadit do neobvyklé kategorie: v kině jsem režisérovi zobala z ruky dojemné scény i působivé záběry, ale s odstupem mě překvapilo, jak mělký dojem ve mně zůstal a jak mě ten „krásnofilm“ vlastně števe.

Tedy: v první části má vyprávění pozoruhodný spád, kterým přitom netrpí ospalá letní atmosféra venkovského sídla jedné bohaté anglické rodiny (navíc v předvečer první světové války). Postava třináctileté Briony, která svou pochybnou svědeckou výpovědí nenávratně změní život své sestry a jejího milého, Robbieho, je zobrazená velmi působivě. Stříhy, díky nimž je jedna situace ukázaná z pohledu různých postav, vám v mistrovské zkratce vysvětlí mnohé. Ale... po slibném rozjezdu podbarveném geniálním klapáním psacího stroje přijde režisérské opojení. Monumentální obrazy z první světové, které nikam neposouvají děj ani příliš nepřispívají k hlubšímu pochopení postavy Robbieho, jsou sice formálně dokonalé, ale o to vypočítavěji hrají na city. Ano, film je natočený podle románu Iana McEwana a své předloze se snažil být věrný. Když ale v první části Joe Wright dokázal specificky filmovou řečí ve zkratce vyjádřit předlouhou první část knihy, nebyl důvod, proč se toho nepřidržet. Méně by bývalo bylo více. A závěru, který diváka naprosto vykoledí, by zase prospěla větší věrnost předloze. Knižní Pokání se totiž „navzdory“ velkému milostnému a válečnému příběhu snaží hlavně vydat svědeckví o (i ničivé) síle slova a fantazie – a filmu se to zejména ke konci zoufale nedaří.

Pokání
(Atonement)
Velká Británie
/ Francie,
2007, 130 min
Režie: Joe
Wright
Hrají: Keira
Knightley,
James
McAvoy,
Romola Garai,
Saoirse Ronan

ŽORŽÍNA

Marie Medková

Jiřínu unesli. Tatínek architekt odvezl maminku, Jiřku a malého Pepíka z obsazeného Československa. Usadil je ve Švýcarsku a chce, aby tu zapadli. Asimilovali – to je prosté slovo. Jenže Jiřina Žoržínu, co musí chodit znova do čtvrté, asi nenávidí. A o švýcarskou „frojndin“ nestojí. Radši by za dědečkem do Králíkova. A za tetou, co má angoráky. Bojí se, že už nikdy neuvidí Prahu.

Na debaty dospělých má své názory a zapisuje si z nich do slovníčku sprostých slov. Akorát neví, jestli tam patří nějaký Beneš. Jediný, s kým se dá mluvit, je tělocvikař Evžen. Tomu se taky stýská, a rozumí mu jen jeho plyšový medvěd, a někdy ani ten ne. A nejsou jediní, komu se stýská. „Básničky maminku pokaždý rozesmutněj. Říká, že máme svobodu, ale žádnou vlast. Tatínek šel a zamknul Jaroslava Seiferta do skříně.“ Jenže zvyknout si musí všichni. A pořád se něco děje...

Jde o zpracování skutečného příběhu holčičky, která se s rodinou dostala po srpnu 1968 do Švýcarska. Nečekejte patetičnost a politiku, ale spíš konkrétní problémy a otázky, které jedenáctileté slečně vrtají hlavou. S dětskou naivitou a přímostí komentuje dění kolem sebe. Přináší jedinečný pohled na nový život exulantů v cizině. Do Jiřinčina vyprávění vkládá autorka příběh a úvahy dospělého učitele Evžena. Každý se vyrovnává s novou situací po svém, záleží na nátuře i věku. Někdo se nevyrovná vůbec. Kniha vyšla poprvé v roce 1985 v nakladatelství Konfrontace ve Švýcarsku.

Varování: Pro slabší povahy není knížka vhodná jako četba do vlaku!

knihy

Blanka
Kubešová:
Žoržína. Eroika
2008.

S americkou bandičkou indie-rockerů vyplouváme na kocábce „Were Dead Before The Ship Even Sank“ do temných vod beznaděje. Do plachet se opírají kytarová sóla, výrazné bicí a zpoza kormidla zní vytahaná harmonika. Paralela je zřejmá – moře, živel, jež námořník vnímá s respektem – je životem, kde sami zápasíme o bezpečné doplutí korábu zmítajícího se ve vlnách starostí a krizí do přístavu Páně. Obdobné spojení můžeme najít i v tvorbě populárních Trabandů. Kapela tiskne každodenní zápas do textů písní, které své poselství odhalí až v širším kontextu. Zmíním protiglobalizační „Steam engenius“ o strastech dělníků v montážních halách třetího světa. Nechybí chytlavé hity jako „We have got everything“ trefně ironizující lidskou touhu po rozmachu a na youtube dostupná lahůdka „Dashboard“, jež vás utopí podmanivou melodií s trubkami a výrazný šlapák bicích si otisknete do paměti. Chraplavý hlas plavbami utrápeného frontmana, který se ztrácí v rumu, zaujme i laxního posluchače. Lehce rozladěné nástroje ilustrují trpkost alba, jež místy zamrazí punkovou naléhavostí. Modest Mouse má co říct k problémům společnosti, které politika popisuje v klíčcích a někteří akademici zarytě popírají, navíc narozdíl od zmíněných se skvěle poslouchá! Jako že nejsem hudební kritik, říkám, že tohle „provokativní“ album se vskutku vydařilo!

Začalo léto a meteorologický zmatek. V pražském Klementinu naměřili přes 32 stupňů Celsia – počasí tak překonalo 140 let starý teplotní rekord, zatímco v Krušných horách padaly až dva centimetry velké kroupy. Na filmových plátnech sluší Smutek paní Šnajderové, nejspíš proto, že František je děvkař. To Karamazovi radši cvrnkají Kuličky a o nějaký Sex ve městě se nestarají. Mezi ploty v pražských Bohnicích se dva dny divadelnilo, hudebnilo i všelijak umělecky tvořilo pro radost duší veselejších i smutnějších. Přes dvacet tisíc lidí podepsalo petici Za Prahu kulturní, která odsuzuje nový systém grantů pro pražská divadla a jejich transformaci. V rámci Dnů neklidu protestovalo formou různých vystoupení několik desítek hudebníků, herců nebo tanečníků proti zavedení plošné dotace na vstupenku, která ohrožuje existenci nekomerčních scén – například Divadla Semafor, festivalu Tanec Praha nebo divadla Bratří Formanů. Na brněnském Moravském náměstí se na čtyři dny rozezní tóny hudby ze všech koutů světa pod jménem Babylonfest. V Libiší u Mělníka dají přednost tradičnějšímu kavárenskému ovzduší a potěší své uši návštěvou Salónu tradičního jazzu – už podvacáté. Do choltického zámku se vypravilo spoustu komorních pěveckých souborů, aby si místo v chrámu zazpívalo ve stínu stromů v tamní oboře. Dětské kočárky let dávných a minulých mohly na zámku v Hořovicích u Brna shlédnout nejen nastávající maminky se slabostí pro retrostyl. Odkaz dávné Indie dnešku zkoumali návštěvníci čajovny v děčínských Podmoklech – ochutnávali přitom vegetariánské pochutiny a drnkali na sitár. Příznivci dlouhatánských procházek vyrazili z nádvoří strakonického hradu na třídní turistický pochod v celkové délce sto kilometrů, línější povahy zvolily variantu desetkrát kratší, po svých nebo na kole.

Co s diskriminací

Mohli jsme platit stomilionovou pokutu, ODS nechtěla schválit antidiskriminační zákon závazný pro celou EU. Jde o rovný přístup ke vzdělání, práci, zdravotnické péči apod. bez ohledu na věk, rasu, národnost, sexuální orientaci, zdravotní postižení, pohlaví, náboženství a světový názor. Možná si řeknete, že vás nikdy nikdo nediskriminoval, tak co ty cavyky. Jenže – představte si, že máte jinou barvu pleti, nemluvíte úplně dobře česky a onemocníte. Dostanete stejnou péči? A co nemocenská, bude? Natožpak třeba hledání nové práce... Samotný zákon samozřejmě nic nevyřeší, ale je to přinejmenším důležitý signál: ano, máme předsudky, ale normální je být si jich vědomi a snažit se je ovládat.

Bush a papež

Většina prezidentů velkých a významných zemí se čas od času setká s papežem. V protestantských Spojených státech sice ne tak často, ale Bushovo uvítání Benedikta XVI. je zajímavé spíš proto, co říká o této stále ještě supervelmoci: „Tady v Americe naleznete národ, který vítá úlohu náboženství ve veřejném životě. Ve světě, kde někteří ve jménu Boha ospravedňují teroristické činy, vraždy a nenávisť, potřebujeme vaše poselství, že Bůh je láska.“

Jak se kdo modlí

Málo, vůbec – nebo online! Zkuste si do vyhledávače schválně zadat „internetová modlitební skupina“ (web prayer group). Mnoho jich prosí za konkrétní lidi, např. po úrazu, ale skrze internet prý míří vzhůru i čím dál tím více osobních modliteb. Tedy přinejmenším v zemi, v níž „náboženství ve veřejném životě hraje velkou roli“. Například na stránky americké luteránské církve prý chodí měsíčně (z celého světa) kolem 30 000 emailů s modlitbami nebo žádostmi o ně. A na GodTube.com můžete využít modlitební zeď či zapálit (virtuální) svíčky.

Zpovědní tajemství – kdo ano a kdo ne

Ústavní soud zamítl stížnost Svědků Jehovových: nepřiznal jim právo zachovávat zpovědní tajemství. Není u nich totiž jasné, kdo je duchovní, mají jen radu starších. Policie ale musí jasně vědět, kdo má právo zachovat zpovědní tajemství a kdo ne. Jako Jan Nepomucký už u nás ale snad nikdo nedopadne... Ani nikdo z asi 20 000 Jehovistů.

Alternativní tresty smrti

Nejvíce lidí bylo za loňský rok oficiálně popraveno v pořadatelské zemi letošního olympiády. V Číně prý skončilo na popravišti 470 osob. Amnesty International ale upozorňuje, že to spíš bylo kolem 6 000 lidí a že v dalších třech zemích – v Íránu, Saúdské Arábii a Malajsii – končí na popravištích i nezletilí. Jsou ale i zcela jiné tresty smrti, třeba ty bez soudu. Měsíc poté, co v Barmě řádil cyklon Nagris, se humanitární pomoc stále ještě nedostala k více než polovině postižených a přes milion lidí čeká na svůj „trest“ – vykoná ho buď hlad nebo nemoc. Vládnoucí junta mezitím klade mezinárodním humanitárním organizacím stále nové drobné překážky. (Ještě s jinou formou trestu smrti mají zkušenost například statisíce žen v Kongu, doporučuji kutilova. blog.respekt.cz.)

Signály z centra

Hlavní náplní posledních porad COMu je příprava Sjezdu v Prostějově. Už byla vybrána kapela (Timudej) a přípravy jsou v plném proudu. Mládež 21. století se nemusí scházet jen na Sjezdech nebo Sdruženích. Od setkávání tváří v tvář otevírá internet možnost virtuálního setkávání. Mládeže si zakládají stránky, blogy, konference – vše za účelem větší komunikace. Bylo by jistě příjemné mít něco jako je Sjezd mládeže na internetu - Komunitní web evangelické mládeže – možnost setkat se s (nejen) evangelíky z různých sborů a seniorátů, diskutovat, vkládat články, vést si blogy, dělat ankety,... Bohužel na vytvoření tohotu webu nemá Oddělení mládeže ani COM kapacity. Je tady však možnost využít projekt Signaly.cz – křesťanský internetový portál. Ten všechny zmíněné služby nabízí. Signaly umožňují vytvořit „místnost“ mládež ČCE – místo setkávání a v ní další například seniorátní „podmístnosti“. Zde je možné se setkávat, komunikovat, sdílet. Zbývá jen tu místnost zaplnit reálnými virtuálními evangelíky. COM podporuje zapojení evangelické mládeže do Signaly.cz a je přesvědčen, že zapojení evangelické mládeže do projektu je v zájmu jejího rozvoje.

Sjezd (nejen) evangelické mládeže

Prostějov, 3.-5. 10. 2008

Název Sjezdu „Fwd:Re:Generace“ napovídá, že letošním tématem budou generace - předávání, víra v různých generacích, generační střety, rozhovory, vzpomínky, vlivy, které působí na mladé i na starší, trendy...

Více informací o programech a přihlašování se bude průběžně objevovat na

<http://mladez.evangnet.cz/> nebo <http://sjezd-mladeze.evangnet.cz/>.

SEDM

T. Havlíčková, I. Dufková

SeDM (seniorátní dny mládeže) královéhradeckého a chrudimského seniorátu se konaly 25.-27. 4. 2008 n.l. v Letohradě a nesly výstražný název „Ekohříchy tvý tě jednou doženou“ s podtitulem „Zkoušíš spálit ropnou skvrnu za sebou“.

Třešničkou na našem ekodortu byla poučná přednáška Marka Drápala, který se zaměřil na všechny každodenní činnosti od svítání do soumraku a pohlédl na ně svým ekookem. Každý z nás teď už ví, že pet lahve si můžeme dovolit maximálně jednou až dvakrát za rok a k tetrapacku se smíme dostat jedině tak, že ho dostaneme darem. Jeho ekopohledu neunikly ani drobné až zanedbatelné ekonedostatky, naše zalaminované jmenovky se mu příliš nezdály a pro nic za nic zapnuté combo ho dovedlo přímo k ekošilenství.

Z přednášky jsme se poučili a hned po obědě jsme vyrazili do letohradských ulic zbavit je přebytečného plastu, skla, papíru a hlavně jaderného odpadu. Zjistili jsme, že vyhazovat odpadky v Letohradě se skutečně vyplatí, nejenže tam mají vysoký počet kontejnerů na tříděný odpad, ale dokonce za svoz platí o 300 korun méně. Vyvrcholením této ekoakce byla prohlídka zámku, kde zrovna probíhala svatba a my jsme s pytlí plnými odpadků mezi svatebčany skvěle zapadli. Nesmíme zapomenout ani na ekohry a skvělý muzikál čáslavské mládeže, který nás vedl k zamyšlení se nad pravdou a jejím hledání. Po nedělních bohoslužbách jsme se rozloučili po africku, což spočívá v tom, že si každý s každým podá ruku. Úplně nám to rvalo ekosrdce a jedno ekooko nezůstalo suché. Do příštích SeDM a nejen do nich máme určitě na co vzpomínat.

Evangelický sbor ve Vysokém Mýtě hledá kazatele.

Nabízíme prostorný byt v prvním patře sborového domu. Informace u bratra kurátora telefon 732 635 695 nebo e-mailu vysoke-myto@evangnet.cz

Do kostela na kole

21. září 2008

Tuto akci vyhlašuje Ekologická sekce ČKA a komise pro otázky životního prostředí při SR ČCE
K akci se může připojit každý, kdo v neděli 21. září přijede do kostela na kole.

Bližší informace, možnost registrace a soutěž o hodnotné ceny na <http://www.dokostelana kole.cz>
Akce je pořádána při příležitosti slavení dnů vědomosti za stvoření a Dne bez aut.

Správné řešení ze strany 19:

kolíček na košili, předmět za hrnkem, obsah kastrolu, mrak v levém horním rohu, koruna stromu v pravém rohu

Bratrstvo, evangelický časopis pro mládež.

Vydává Synodní rada Českobratrské církve evangelické. Redakční kruh řídí Filip Keller.

Grafická úprava Štěpán Bartošek, technická redakce Jitka Čechová

Adresa redakce a administrace: Jungmannova 9, 111 21 Praha 1,

e-mail: bratrstvo@evangnet.cz, tel: 224999273

Stránky na internetu: <http://bratrstvo.evangnet.cz>

Celoroční předplatné 200,- Kč, jednotlivé číslo 20,- Kč. Vychází 10x ročně.

Tiskne Sprint servis, Praha 6. Přidělené registrační číslo MK ČR 5092.